

4

Ἐφέτος, μεγάλωσα,
νὰ πού μεγάλωσα!
Δὲν εἶμαι πιά τόσο μικρὸς
ὅσο στὰ πέντε μου χρόνια.

Ὅταν κοιτάζω τὸν οὐρανὸ
μου φαίνεται πὺς τὸ χέρι μου
φτάνει ν' ἀγγίξει τ' ἀστέρια.
Τὸ βουνὸ δὲν εἶναι πιά τόσο ψηλὸ, πέ-
ρα στὸν ὀρίζοντα,
οἱ ὄχθες τοῦ γνωστοῦ μου ποταμοῦ μοιά-
ζουν νὰ πλησιάζουν,
τὰ δέντρα, λίγο-λίγο, χαμηλώνουν τὸ
φύλλωμά τους.

Τὰ μακρινὰ μέρη ἔρχονται πῖο κοντά,
ὀλόγυρά μου μαζεύονται
οἱ φίλοι μου! οἱ φίλοι μου ἀπ' τίς τέσ-
σερις γωνιᾶς τοῦ κόσμου.

Ἐκεῖ πού πέφτουν τὰ βλέμματά μου
εἶναι πάντα ἡ γῆ ἢ πατρικὴ,
εἶναι τὸ χαμόγελο, τὸ χαριωπὸ καὶ κα-
λοσυνάτο τοῦ Θεοῦ Χό.

Ἐφέτος, τί χαρὰ
νὰ πού μεγάλωσα!
Μὲ τοὺς θεοὺς μου καὶ τίς θειές μου.
Τὸ χωριὸ μου μεγάλωσε κι αὐτὸ.
Καὶ κοιτάζω τὸν γιάννη...
καὶ βάζω τὰ γέλια...

5

Τούγγκ! Τούγγκ! Τούγγκ!
Τὸ τὰμ - τὰμ τοῦ χωριοῦ
ἀντηχεῖ ὡρα πολλή.
Τὸ διάστημα μὲς στὸν οὐρανὸ
εἶναι ἡ ἀσπρη κοιλιά ἐνὸς φαριοῦ.

Ἡ βεντάλια τῆς Ἀνατολῆς
ἀνοίγει ὅλα τὰ κλῶνια τῆς.
Τούγγκ! Τούγγκ! Τούγγκ!

Τὸ τὰμ - τὰμ τραγουδᾷ
νὰ σὲ ξεκουφαίνει.

Γεμάτο τὸ χωριὸ
οἱ κότες
κακαρίζουν.

Τὰ σκυλάκια
γαυγίζου.

Οἱ ἄνθρωποι
φωνάζονται ἀπὸ παντοῦ.
Τὸ ρύζι στὰ τσουκάλια
διάζεται νὰ γίνει.

Δρεπάνια καὶ κοσσιές χτυπιόνται.
Τὸ λουλούδι τοῦ φοίνικα
ἀνοίγει μὲ τ' ἄρωμα του.
Μὰ τὰ ντουφέκια ὀπλίζονται
ἢ ἐξοχῆ ἀναταράζεται
κι ὁ ὀρίζοντας γίνεται ἄλικος.

μετ. Εἰρήνη Ἀποστολοπούλου

6

Πόσες μέρες ἔχουν περάσει
ἀπὸ τὸ καιρὸ πού ὁ δάσκαλός μου
ἀπήγγελλε ποιήματα!
Οἱ τόνοι τῆς φωνῆς του κάναν ἀκόμα
πῖο πράσινα

τὰ δέντρα τοῦ σχολείου.
Νόμιζα ὅτι ἀκούω τὸ θόρυβο τῶν κου-
πιῶν

κοντὰ στὶς ὄχθες ἐνὸς ποταμοῦ μακριά.
Νόμιζα ὅτι ἀκούω τῆ γλυκεῖα φωνή
τῆς γιαγιάς μου, σβησμένη,
νόμιζα ὅτι ἀκούω μιὰ πνοή σελήνης μέ-
σα στὰ φύλλα

τῶν κοκοκαρυδιῶν
νόμιζα ὅτι ἀκούω νὰ φθάνει ἡ μπόρα,
ὅτι ἀκούω ποιήματα:

Τ' ἀγαπῶ ἀκόμα πῖο πολὺ
τὰ τραγούδια καὶ τὰ χαμόγελα,
ἢ ποίηση ἀνοίγει πολὺ πλατιά γιὰ μένα
τῆ γῆ μὲ τὸν οὐρανὸ.

Ὁ δάσκαλός μου εἶναι μακριὰ
φευγάτος γιὰ τὴ μάχη.
Σὲ κάθε του θῆμα γεννιοῦνται λουλού-
δια.

Ποῦ εἶσαι αὐτὴ τῆ νύχτα, ὦ δάσκαλέ
μου;

Σὲ σκέφτομαι σιωπηλός,
ἀκούγοντας ἀκόμα, ἀκούγοντας πάντα.

μετ. Χριστίνα Ψαχοῦλια

7

Ἡ κουκέτα τρίζει, ἢ κουκέτα τραγουδᾷ
τὸ χέρι μου κινεῖται μὲ ρυθμὸ
τὰ τρία κοιμάτια ἀπὸ τὸ ἀχυρόστριωμά
μου
γεμίζουν ἀπὸ τὸ τραγούδι τῆς κουκέτας.

Ἡ κουκέτα τρίζει, ἢ κουκέτα τραγουδᾷ
τὸ καλοκαιριάτικο μεσημέρι ἀπλώνεται
παντοῦ,